

BEROUNSKÉ JARO, VČELY, KVĚTY, MED

Vlak se mnou ujížděl od Prahy k Berounu překrásnou krajinou, v níž se jako nit vine Berounka sevřená mezi skalními útvary. Knihu, kterou jsem otevřel na pražském nádraží, odkládám uprostřed nedočetné stránky. Mé oči se kochají z té krásy kolem. Je 27. dubna, stromy jsou v plném květu a pro mne neslyšného bzukotu včel. Z úchvatného pohledu mne vyvádí až nevlídný prostor před berounským nádražím. Stačí však překonat kus cesty a za malým můstkem vstoupit do budovy střední pedagogické školy, vyšlápnout všechny schody, co jich tu je – až k půdě – a je zase dobře. Je to tu, jakoby se sem slétly včely ze všech rozkvetlých stromů, které mi zdobily cestu údolím Berounky. Vskutku, jako v úle.

Prodírám se tím úlem ke křeslu s lístkem, na němž je mé jméno. Usedám na překrásné půdě poblíž nevelkého prostoru, který se pro dnešní večer stává jevištěm. Včely jsou nervózní, něco se bude dít a moc záleží na tom, jak se to vyvede. „Ahoj, ahoj to je fajn, žeš’ přijel. Je tu taky Milan Schejbal!“, ozývá se kolem. Jasně, vždyť se skoro všichni známe... z Hronova, z Rakovníka, z Libice a kdoví ještě odkud.

Napětí vyvrcholilo. Tma a do ní světla reflektorů. Celý úl si drží palce. Jeden roj za druhým vkrouží do magického prostoru před mými zraky, aby každý jeden předvedl výsledek svého usilování. A tak sleduji pohádku O Budulínkovi (s fajn nápadem, jen ne zplna využitým), Krkonošskou pohádku (ach ten Trautenberg, ach ta televize!), pohádku Čarodějův učeň (těch kouzel a slov!), pohádku O dvanácti měsíčkách (Holena, ta jim to dala), scénickou kompozici Obrazy (příteli Uhlárovi by bylo Blaho), moralitu Jak se musí na krále (trocha válečného štvání, ale hlavně hodně vdavekchtivých včel), roztančený plakát Hra s jablkem (s přímočarostí, která snad i rodiče trkne), pohádku O rybáři a jeho ženě (s výbornými hráči, co se jim nepodařilo rozlousknout oříšek vlastních kombinací) a nakonec veselý pohádkový horor Perníková chaloupka (výborně načatý, dobře pokračující, na škodu nedotažený do finále). Mezitím písničky, hra s předmětem á la Brůček, hra na klasickou kytaru, ba dokonce na opravdové dudy. Včeličky jsou víc než pilné. Dnešní večer složily maturitu na půdě, alespoň věřím, že jim ono absolutorium bude přiznáno, i když šéfvčelař Roman Musil se trochu mračí. Možná se jim na jevišti všechno nepovedlo tak, jak mělo. Jedno se však povedlo vrchovatě, totiž dovést ty celé roje k čínorodé tvořivosti, ostatně, na jejich budoucí role nečekají divadelní prkna, nýbrž květy k opylení. Myslím, že může být včelař spokojený. Až se jeho včelstvo rozlétne po stromech v kraji, bude dozajista hojnější úroda chutného ovoce. A nejlepší na tom všem je, že příští rok bude jaro zas a berounskému včelaři zase ulítnou včely. Kéž je mu sladký tenhle med.

Milan Strotzer

Publikováno: Časopis Amatérské scény 3/1995, str. 16.